

повеки дѣйствиѣ-то или състояніе-то на глагола-тъ. Като на примѣръ: *стадо-то съ овци-тъ ся загуби*; тукъ дѣйствиѣ-то на глагола-тъ *загуби* ся относя повеки на събирателно-то отъ колко-то на негово-то допълненіе, за това ся съгласява и съ първо-то. По, ако кажемъ: *едно стадо овци ни измръхъ*, защото че впечатленіе-то ся обръща повеки на допълненіе-то отъ колко-то на събирателно-то, то глагола-тъ ся съгласява съ допълненіе-то.

252 — Относително-то мѣстоим., кога е като подлежаще, изисква глаголъ съгласенъ съ него въ число и въ лице; като: *ти и Петъръ сте които желайте общо-то добро*.

Допълненіе.

253 — Допълненіе-то, както казахме (§ 141), бива посредствено и непосредствено. Единъ глаголъ не може да има безъ различіе едно-то или друго-то: всякъ изисква това коего му принадлежи. На примѣръ: *говоря* изисква допълненіе срѣствено, защото казвами: *говоря съ никого*; а *обычамъ* — допълненіе несрѣствено, защото думами: *обычамъ никого*.

254 — Два глагола или повече, може да иматъ едно допълненіе, ако то е за сички-тъ еднакво, сирѣчь посредствено само или непосредствено; като: *едно добро чадо увѣшава, люби и почита родители-тъ, си*. Тукъ и три-тъ глагола изискватъ допълненіе несрѣствено.

255 — Напротивъ, всякъ глаголъ изисква такова допълненіе какво-то му прилича. И тъй, не трѣба да